Sellepärraſt nüüd akkas Juhhan wenda wihkama, ja temmale kahjo teggema, kus ta ialdes jöudis, ja wöimalik olli.

Issa näggi ja teadis küll, mis seisusses poiad ellasid, nomis saggedaste noremad, et ta omma kurjusse jättaks; agga ei issa sönna egga emma palwed möedund middagi. Juhhan jäi omma söggedusse sisse, wenna waenlaseks, senni kui wannematte kannatus otsa löppes. Üks öhto, kui ta jälle olli wennale pussi ja issale suurt kahjo teinud, ütles issa temmale: „kule mo poeg, ma nään, sinna ei leppi ennam minno jures ellada, ma ei julge sind ka mitte kauem koddo piddada; minne siis parrem maeast wälja wöeraſt tenima, ehk sa saad wöerastega parrem korda, kui ommadega. Ei ma sind sellepärraſt mahha jätta, ma tahhan sind aidata, ja sulle, kui sa isse perremehheks ihhaldad sada, ni paljo ommaſt warraſt jäggada, et sa ennaſt assutada wöid. Jürri-päine jä weel seia, siis minne. Ma ei aia mitte sind wäggise; pöra enneſe meelt, siis olled jälle minno armas poeg ja jääd kojo.“

Wannamees lotis, et poeg teoda pallub ja töutab, meelt parrandada, agga poeg ei wötnud issa sanna mitte süddamesse, waid läks pörnitsedes ukseſt wälja. Se teggi wannemattele suurt süddame wallo. Kustas olli wägga kurb selle ülle, ja pallus wannemaid ärdaste, wenda mitte maiaſt wälja

aiada.“ Minna ei aia tedda mitte, temma aiab ennaſt isse. Mötle selle asja järrele. Kas se kölbab temmaga koos ellada, kui temma allati riidleb ja keik wasto oksa teeb; kui temma omma kurja süddant ei tallitse, ja sind, kes sa temmale pahha pölle teinud, igga pääw kiusab? On sedda weel pissut, et temma küni täie heino metsas ärra pölletas, ja siis sinno peäle lükkas? Kas ma otan senni kui ta suremat kahjo teeb?“ Kustas kohkus opis ärra, kui kuulda sai, et heina küün metsas ärrapöllend; küsſis siis: kuddas se pöllema hakkas? „Eks Juhhan pistnud tedda pöllema. Sinna olled piibuga küni jures olnud, püdis temma walletada, ja olled holetusſega tuld heinte sisse pillanud; agga wanna Rehhe Jürri, kes metsas puid weddamas olli, näinud omma silmaga, kui Juhhan tuld küini pannud. Kustas tunnistas, et ta kül hommiko aial piibuga küni jures on olnud, agga mitte küni sisse sanud, ja et ta üllepea seäl mitte pölle piipo suitsetand.“ Minna tean keik, ütles issa, ja sellepärraſt on minno meel ni haige, et temma sind püiab minno ja emma wasto lainata. Lahkume siis ühhe teiſest, enne kui surem önnetus sünnib.“

Talwe löppes otsa, kewwade jöudis kätte ja sullatas lumme ja jäitesse ärra. Wenna wihha wenna wasto olli köwwem kui jä, ja külmem kui lummi; temma ei sulland mitte, et kül wannemad omma armo palle öela poia ülle lasksid paista.